

Az MKKSZ eddigi munkájára építeni lehet a jövőt

A VII. Kongresszus Árva Jánost választotta az MKKSZ új elnökévé

2004. április 24.-én és május 15.-én tartotta VII. Kongresszusát a Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezete (MKKSZ). A zárt ülés keretében rendezett első tanácskozási napon a küldöttek üdvözlése után *dr. Kiss Sándor* elnök tett javaslatot a kongresszus két napjának ügyrendjére, a munkabizottságokra, azok tagjaira.

Ezt követően *Boros Péterné* alnök, a beszámolót szerkesztő bizottság vezetője fűzött szóbeli kiegészítést az előző kongresszuson elfogadott program végrehajtásáról készült beszámolóhoz. A vitában felszólalt *Békési József*, a Kincstári OSZT küldötte, *Öreglaki István* szb-titkár (Balatonboglár), *Pásztor Mihályné*, az MKKSZ Nyugdíjas tagozatának elnökségi tagja, *dr. Marosi János* szb-titkár (Bp. VIII. kerületi Polgármesteri Hivatal) és *Győry András* Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei küldött. A felszólalásokra adott válasz után a kongresszus egyhangúlag elfogadta a beszámolót.

Ugyancsak egyhangúlag fogadta el a kongresszus a Pénzügyi Ellenőrző Bizottság (PEB) beszámolóját és *Tornyai Lajosné* PEB-elnök szóbeli kiegészítését a beszámolóhoz, valamint *Fehér József* főtitkár összefoglalóját az MKKSZ vagyoni helyzetéről, a vagyongazdálkodás tapasztalatairól.

Az első naoi tanácskozás záró napirendi témájaként *dr. Kovárik Erzsébet*, az Ügyrendi Bizottság elnöke tett javaslatot az MKKSZ Alapszabályának — a VII. Kongresszust követő időszakban történő — felülvizsgálatára. *Győry András* (Szabolcs-Szatmár-Bereg m.) fel-

szólalása után a küldöttek egy tartózkodással elfogadták *Kovárik Erzsébet* előterjesztését.

A kongresszus első napi tanácskozása *Fehér József* záró szavaival ért véget.

A Budapesti Közgazdasági és Államtudományi Egyetem Közigazgatási Karának épületében megtartott — immár nyilvános — második napi tanácskozást a közélet több vezető képviselője megtisztelte jelenlétével. A kongresszus vendége volt *Lamperth Mónika* belügyminiszter, *Csizmár Gábor* a munkaügyi tárca politikai államtitkára, *Herczog László* helyettes államtitkár és *Vadász János*, a közszolgálati reformért felelős kormány megbízott, *Szabó Endre*, a Szakszervezetek Együttműködési Fórumának (SZEF) elnöke, a társszakszervezetek képviselőjében *Breuer László*, a Honvédségi Dolgozók Szakszervezetének titkára, *Pék Zsolt*, a Helyiipari és Városgazdálkodási Dolgozók Szakszervezetének elnöke, *Várnai Ferenc*, a Közszolgálati Szak-

szervezetek Szövetségének főtákará. A partner szervezeteket *Zongor Gábor*, a Települési Önkormányzatok Országos Szövetségének főtákará, *Szabó Lajos*, a Magyar Közigazgatási Kar elnöke, *Kökényessy József*, a Magyar Közigazgatási Intézet főigazgatóhelyettese és *Michalkó Péter*, az Egyesült Közszolgálati Nyugdíjpénztár elnöke képviselte. A vendégek sorában ült a központi és a területi közigazgatás több vezető köztisztviselője, számos polgármester, főjegyző.

A küldöttek és a vendégek meghallgatták *Fehér József* főtákarai referátumát az MKKSZ 2000-2004 közötti tevékenységéről és a következő négy év szakszervezeti munkájának céljairól, feladatairól valamint *Gozman Józsefné* alelnök, a Programszerkesztő Bizottság elnökének szóbeli kiegészítését a 2004-2008. évekre szóló — írásban előterjesztett — programhoz. A vitában felszólalt: *Lamperth Mónika* belügyminiszter, (Folytatás a 2. oldalon.)

(Folytatás az 1. oldalról)

Szabó Endre, a SZEF elnöke, Várnai Ferenc, a KSZSZ főtitkára, Forróiné Fábrián Erzsébet szb-titkár (Polgármesteri Hivatal, Gyöngyös), Mike Zsolt (Növény- és Talajvédelmi OSZT), Tóthné Merth Bernadette, a Sport OSZT elnöke, Návrádi Kálmáné, a Családsegítő OSZT elnöke és Marosi János szb-titkár (Bp. VIII. ker. Polgármesteri Hivatal)

A vita lezárása és a válaszadás után a küldöttek egyhangú szavazás-

sal fogadták el a főtitkári referátumot és az MKKSZ következő négy évre szóló programját. Ezt követően a kongresszus titkos szavazással választotta meg az új ciklusra a szakszervezet tisztségviselőit. A választási eredmények kihirdetése után Fehér József meleg szavakkal méltatta az újabb elnöki megbízatást nem vállaló, az aktív szakszervezeti munkától visszavonuló dr. Kiss Sándor sokéves, magas színvonalú munkáját.

A kongresszusi események, a felszólalások részletes ismertetésére visszatérünk. A MKKSZ Hírlevél e számában közreadjuk dr. Kiss Sándor első napi elnöki megnyitóját, Fehér József főtitkári referátumát, Lamperth Mónika belügyminiszter nagy érdeklődéssel kísért felszólalását, összefoglalva ismertetjük a kongresszuson elfogadott programot és közöljük a megválasztott tisztségviselők teljes névsorát.

Dr. Kiss Sándor elnöki megnyitója az első tanácskozási napon

szavazásunkat megkezdhethetjük.

Tisztelt kolléganők, kollégák, tisztelt kongresszus!

A Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezetének elnöksége nevében tisztelettel köszöntöm VII. kongresszusunk küldötteit és tanácskozási joggal meghívottjait, tanácskozásunk valamennyi résztvevőjét. Bejelentem, hogy a kongresszus határozatképes. A küldöttek közül 10 óra körül 98-an voltak jelen, ezért tanácskozásunkat megkezdhethetjük.

Tisztelt kolléganők, kollégák, tisztelt kongresszus!

A meghívó mottója szerint hitelesen és sikeresen kell végezni munkánkat. A múltban is erre törekedtünk, jelenleg is ez az igyekezetünk, és úgy gondolom, hogy a jövőben is ennek a két gondolatnak kell meghatározónak lennie mindannyiunk szakszervezeti munkájában. Ilyen tevékenységet csak ezzel a megközelítéssel és ilyen célokat magunk elé tűzve lehet végezni. Szakszervezetünk, az MKKSZ — más elnevezésű jogelődjeihez hasonlóan — közel másfél évtizede ezt a célt szolgálja. Ezt a célt szolgálta az MKKSZ mindenkori vezetése, erre törekedett valamennyi munkahelyi szervezete és hitem szerint minden tagja.

Hat kongresszus van mögöttünk ebben a közel másfél évtizedben és mindig megtettük a szükséges helyzetértékelést, munkánk felmérését, a jelen és a jövő értékeinek számbavételét. Úgy gondolom, a VII. kongresszus is erre vállalkozik. Valamikor 1989 őszén felszálltunk egy olyan vonatra, amely elindult egy cél felé. Tudtuk, hogy ez a cél nehezen elérhető, tudtuk, hogy kemény munka vár ránk és mindazokra, akik közösséget vállaltak e cél elérése érdekében. Közben, ahogy ez történni szokott, ez a vonat megállt számos állomáson. A hat kong-

resszusra gondolok. Voltak, akik leszálltak a vonatról és voltak, akik újra felszálltak, vállalván a közös célt. Minden egyes időszaknak természetesen megvoltak a maga külső és belső feltételei.

Ezzel a bevezető gondolattal is csak megerősíteni szeretném az írott anyagok egyik alapvető tézisé: megpróbáltunk mindig számolni a belső és külső adottságokkal és helytállni az idő adta követelményekhez képest. Ezt az alkalmat is kihasználom arra, hogy a magam és az elnökség nevében is köszönetet mondjak mindenkinek, aki bármilyen formában segítette közös törekvéseinket. Azoknak is akik felszálltak erre a vonatra közel másfél évtizeddel ezelőtt és még itt vannak közöttünk, és azoknak is, akik menet közben beléptek ebbe a megtisztelő, de korántsem könnyű szerepbe. Köszönöm az együttműködés lehetőségét és remélem, hogy a jövőt illetően is az MKKSZ céljai és feladatai tekintetében továbbra is egyenesen halad afelé, amit a programja tartalmaz.

Meggyőződésem, hogy a már említett vonatra szállók szándékai, eszközei becsületesek és tiszták voltak. Egyet tűztek ki célul: a már említett hitelességet, s remélték a sikert. A siker érdekében szándékaink szerint őszinte munkával dolgoztunk. Teljes energiával. De tudjuk, el kell ismerni, hogy a sikerek minden időszakban alatta maradtak a várakozásoknak. A sikerek értéke és mértéke közismerten relatív, más és más megítélés alá kerülhet. Ismerjük el, követtünk el taktikai és stratégiai hibákat. Ki az, aki és mely szervezet az, amely hibátlan? Döntéseink egy részét az élet, a később történt események, vagy az eredmények, a következmények nem igazolták. Mindezt mindenkor és mindenhol vállaltuk és vállaljuk a felelősséget, annak reményében, hogy a jövő eredményesebb lesz. Reméljük, tanultunk, tanulunk, okulunk a történelemből, hisz másfél évtized jelentős tapaszt-

talatokra ad lehetőséget. Az eredmények és a hibák arra sarkallnak bennünket, hogy a következő években még elismertebb munkát tudjunk végezni.

Minden kongresszusnak az a szerepe, hogy lehetőséget adjon e tapasztalatok felmérésére, elemzésére, és nem utolsó sorban a jövő stratégiájának kidolgozására. Ezt szolgálja a mai tanácskozás is, melynek előkészítését, az Alapszabály rendelkezései szerint az elnökség, az arra rendelt bizottságok, a megyei szervezetek, az országos szakmai tanácsok és az országos iroda munkatársai hittem szerint tisztességgel, maradéktalanul elvégezték. Őszintén köszönöm a közreműködést mindazoknak, akik a kongresszus eredményességét előmozdítandó elismerésre méltó munkát végeztek.

Tisztelt kongresszus!

Térjünk át az érdemi munkára. A kongresszus előkészítése során az elnökség javaslatot tett a kongresszus napirendjére és ügyrendjére. Indítványozom, hogy a kongresszus a két tanácskozási nap napirendi pontjait a meghívón is jelzettek szerint, abban a tagolásban fogadja el. Kérem, aki egyetért, szíveskedjék szavazni. Látható többséggel elfogadtuk a kongresszus mindkét tanácskozási napjának napirendi pontjait. Tartózkodás nincs, ellenszavazat nincs.

Tisztelt kongresszus!

Az első napirendi pont kapcsán engedjenek meg nekem egy rövid kitérőt. Egyik küldött társunk arra kért,

hogy a kongresszushoz szóló levelét olvassuk föl, mivel betegsége miatt kényszerűen nem vehet részt tanácskozásunkon. Csonka Béla elnökségi tag, kongresszusi küldött a következő üzenetet küldte a kongresszushoz.

„Tisztelt kongresszus!

A közszolgálat jelentős létszámú munkavállalóját tömörítő MKKSZ VII. kongresszusa jelentős mérföldkővé válhat: a XXI. század első évtizede új távlatokat nyit meg a bővülő Európai Unió országaiban élő munkavállalók számára is. Nem csökken, hanem nő a közszolgálatban dolgozók szolgáltató tevékenységével szembeni igény, az elvárások érdemben fogalmazódnak meg. A megfeleléshez képzett, széles látókörű munkavállalókra lesz szükség. Az általunk képviselt munkavállalók is állandóan szembe kerülnek a magas fokú elvárásokkal. Azért hogy felkészült, magabiztos, terhelhető legyen e munkavállalói réteg, mindent el kell követnünk érdekeik feltárása, érdekeik védelme céljából. Kívánom a VII. kongresszusnak, hogy jó hangulatú, felelős tárgyalással, előrevivő vitával értékelje az elmúlt időszakot, hogy felelős döntések előkészítésére, meghozatalára kerülhessen sor a második tárgyalási napon is.

Bokod, 2004. április 22.

Csonka Béla elnökségi tag.”

Innen is kívánunk Csonka Béla barátunknak jó egészséget, mielőbbi teljes felgyógyulást.

Következetesen tovább az erőteljesebb érdekérvényesítésért

Fehér József referátuma az MKKSZ munkájáról és feladatairól

Tisztelt Kongresszus!

Kedves Küldött-társaim!

Tisztelt Miniszter Asszony, Államtitkár Urak!

Szakszervezetünk Alapszabályának nyitó

gondolata így hangzik:

„A Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezete (MKKSZ) a XIX. és a XX. század fordulóján szervezkedő elődök eszmei folytatójának tekinti magát. Az érdekazonosság és az egyenjogúság feltételeinek megfelelően együtt-

működésre törekvő, független, önálló munkavállalói érdekképviseleti szervként védi tagságának érdekeit.”

Tizenöt éve – még a rendszerváltás előtt – definiálta magát így az a több tízezres munkavállalói közösség, amely létrehozta az MKKSZ-t, amely szakszervezet VII. kongresszusának két tanácskozási napja – egy kicsit talán szimbólikusan is – egy sorsfordító dátum, 2004. május 1. két oldalára került.

A múltból, a mögöttünk hagyott négy év munkájáról, küzdelmeinkről, sikereinkről és csalódásainkról még az EU-csatlakozás előtti napokban számoltunk be. Ezzel a mi szakszer-

vezetünk életében is lezárni kívánunk egy történelmi korszakot.

Ma – a második tanácskozási napon – európai uniós ország állampolgáraiként és nemcsak földrajzilag, hanem a tartalmi értékeket tekintve is európai szakszervezet tagjaiként a csatlakozás utáni Magyarországon az első szakszervezeti kongresszuson arra vállalkozunk, hogy a nemzeti és egyben európai uniós közszolgálatban dolgozók érdekeit védő, a magyar közszolgálat értékeit gyarapító, egy uniós tagállam érdekképviseletéhez méltó programot alkossunk.

Négy évvel ezelőtt a kongresszusi referátumban súlyos megállapításként hangzott el, hogy az általunk

képviselt munkavállalói kör bér-, kereseti és foglalkoztatási helyzete, egzisztenciális biztonsága, szakmai perspektívája rosszabb, mint volt 1996 májusában, az V. kongresszus időszakában.

A legeredményesebb ciklus

Úgy gondolom, most sem kerülhető meg a hasonlóan tömörített helyzetértékelés. Ma, 2004-ben a 2000. évi állapotokhoz viszonyítva - és a rendszerváltás óta eltelt közel másfél évtized egészét tekintve - a közalkalmazottak és a köztisztviselők elmúlt négy évi kereset-emelkedésének mértékét, a kereseti arányok növekedését, a foglalkoztatási feltételek alakulását értékelve azt mondhatjuk, hogy *a legeredményesebb kongresszusi ciklus van mögöttünk.*

De, hát ilyen az élet! Mégsem vagyunk felhőtlenül boldogok, és bizony van bennünk szorongás, ha a jövőre gondolunk.

Nem vagyunk sem hálátlanok, sem önzőek. Ismerjük a piacgazdaság működését, a költségvetés és az államháztartás helyzetét, tiszteletben tartjuk a vállalkozások profitérdekeltségét (vagy profit-éhségét!?), de felelősséget érezve a humán közszolgáltatások minőségéért, mégsem mehetünk el szó nélkül a populista, jelsszószerű „olcsó állam” programja mellett.

Engedjék meg, hogy igen neves szaktekintélyek, elismert, mértékadó szakmai-tudományos műhelyek elemzéséből idézzek.

„A kormányzást nem költségigénye, hanem cselekvőképessége, eredményessége és hatékonysága alapján célszerű minősíteni. Nem a forrásokhoz kell rendelni a feladatokat, hanem fordítva: a feladatokhoz a forrásokat.

Az EU-csatlakozás egyáltalán nem jelent olcsóbb kormányzást. A közösségi jogszabályok integrálása a nemzeti jogrendszerbe, érvényesítésük, a nemzeti érdekek képviselése az EU-ban csak erős és hatékony

kormányzati apparátussal lehetséges. A tapasztalatok alapján az egyes tagországoknak az Európai Unión belül pozícióját növekvő mértékben határozza meg kormányaik és közigazgatási apparátusuk versenyképessége. A kormányzati munka az Európai Unió szintjén is kiemelt versenyképességű tényező.”

Akkor mitől szorongunk? – kérdezhetnék Önök joggal. Nos, azért kell nagyon sokoldalúan végiggondolni jövőbeni érdekvédelmi stratégiánkat, mert napjaink történései alapján joggal tételezhetjük fel, hogy az ország hosszú távú érdekeit és a napi szorító gondok megoldását csak igen bonyolult kormányzati munkával lehet szinkronizálni.

Pénzügyminiszter úr pár nappal ezelőtt, konferencián, a Szakszervezetek Együttműködési Fóruma tanácskozásán szó szerint a következőket mondta: *„Ma a legnagyobb tartalékunk a közszféra hatékony működésében van. Olcsóbb államot szoktunk mondani. Ezt sokan úgy értik, hogy költsünk kevesebbet az egészségügyre vagy az oktatásra. Pénzügyminiszterként azonban egyetlen forintot sem szeretnék kivenni sem az egészségügyből, sem a közoktatásból, de a közszféra más ágaiból sem, kivéve az államigazgatást, mert úgy gondolom, hogy onnan lehet is és kell is pénzt elvenni.”*

Ennek alapján talán nem túl merész jóslat feltételezni, hogy az általunk képviselt munkavállalók, köztisztviselők számára megfelelő munkafeltételeket, a bérezés javítását elérni sem rövid távon, sem távlatilag nem lesz túl egyszerű feladat.

Tisztelt Kongresszus!

Mai tanácskozásunk fő rendelkezése az előre tekintés, a jövő tervezése. A mögöttünk hagyott négy évre elsősorban a tanulságok és az okulás érdekében indokolt visszatekinteni. Nem hatásos hangzása miatt és nem is véletlenül indít úgy négyéves beszámolóink, hogy *felfokozott politikai hullámverésben eltelt, rendkívül*

küzdelmes négy évet tudhatunk magunk mögött.

Előző kongresszusunk mottóját idézve önelégültség nélkül mondhatjuk, hogy *az MKKSZ hitelesen és -ha nem is mindenkor és minden ügyben, de - jellemzően sikeresen képviselte tagságát.*

Ezt erősítették meg azok a tanácskozások, amelyek a kongresszust megelőző hat-hét hónapban az intézményekben, a hivatalokban, a szakmai tanácsokban, a testületek és tisztségviselők újraválasztása jegyében történtek. Odafigyeltünk ezekre a rendezvényekre, mert az e körben megfogalmazódott vélemények és üzenetek mérvadóak számunkra. Jól eső érzéssel állapíthattuk meg, hogy az MKKSZ tagsága (sőt, a munkáltatói partnereink egy része is) értékeli erőfeszítéseinket. Elismerik képviselőink szakmai színvonalát, az elért eredményeket értékékként kezelik. Mindezeket azonban nem tartják elégségesnek, nem tekintik tartósan értékállóknak, és hiányolják a stabilitást, a garanciákat.

Tisztelt Kongresszus!

E napirend keretei között nem kívánok újabb beszámolót előterjeszteni, a következő négy év szakszervezeti programját pedig a második napirendi pont keretében tárgyaljuk. Ezért e referátumban a következő négy témával kívánok foglalkozni.

Elsőként indokolt megvizsgálnunk, hogy az – immár közel másfél évtizede érvényes – alapértékeink, a munkánkra, magatartásunkra általában jellemző követelmények hogyan érvényesültek az elmúlt négy év során.

Második témaként értékelnünk kell azt a tevékenységet, amelyet tagjaink (és az általunk képviselt munkavállalók) foglalkoztatási biztonságának, bér- és kereseti helyzetének javítása érdekében végeztünk.

A referátumban a **harmadik** vizsgálandó kérdés pedig az, hogy milyen szerepet vállaltunk vagy vállalhattunk a közszolgálat modernizációjában, hogyan viszonyultunk a köz-

szolgálat, a közigazgatás tervezett reformjaihoz.

A **negyedik** téma keretében, belső helyzetünk elemzése során azt kell meghatároznunk, hogy a szervezetünk tagjaink megtartása és a szervezetépítés érdekében milyen további közös tennivalónk van.

Alapértékeink nem kormány-függőek

Az **első témára** rátérve szeretnénk tagságunk és partnereink számára is világossá tenni, hogy szakszervezetünk becsben tartott, szilárd alapértékei, általános alapelvei nem ciklus- és nem is kormány-függőek.

Ezek közé soroljuk *pártpolitikai semlegességünket*, amely összhangban van a közszolgálati alkalmazásban álló tagságunk jogállásával. Pártoktól való függetlenségünket a rendszerváltás óta követett gyakorlat igazolta. Ez nem jelent befelé fordulást, hiszen a társadalompolitika színterén aktív kapcsolatot tartunk fenn, együttműködünk minden olyan közéleti szereplővel, amely érdeklődést mutat a közszféra munkavállalóinak érdeke iránt. Együttműködésünk mércéje az, hogy partnerünk miként kezeli a közszféra ügyeit, a lakosság számára nyújtandó szolgáltatások minőségét, és egyidejűleg fontosnak tartja-e a közhivatalokban, közintézményekben dolgozók presztizsének, anyagi és erkölcsi megbecsülésének növelését.

Soha nem tagadtuk, hogy *közel áll hozzánk a szociális demokrácia eszmerendszere*, ha az jól körülhatárolt, érzékelhető jóléti, szociális programokban ölt testet. *Pártpolitikai semlegességünket a jövőben is megtartjuk.*

Alapvető jelentőségű számunkra a mindenkori kormányhoz való viszonyunk. A közszféra esetében, különösen a közigazgatást érintően részünkről a mindenkori kormány megítélésének egyik fontos mércéje az, hogy felismeri-e, vállalja-e, hogy *a közszolgálat tényleges munkáltatója a kormány.* Ebben a minőségében a

köztisztviselőktől, a közalkalmazottaktól joggal elvárt lojalitásért mutatja-e a jó munkáltató gondosságát.

Nyomatékosan szükséges kijelentenünk, hogy a közigazgatásban dolgozó munkavállalók – függetlenül attól, hogy az állami közigazgatás szerveinél vagy önkormányzati hivatalokban dolgoznak – elsősorban a kormánytól várnak gondoskodó törődést, és - ha szükséges - védelmet, mert a feladatok döntő többségét is a kormány határozza meg számukra.

Itt kell elmondanom, hogy a jelenlegi kormánnyal, a tárcák vezetésével kiegyensúlyozott a kapcsolatunk, ami nem jelenti azt, hogy ne lehetne tovább javítani.

Alapvető tételként valljuk készségünket a korrekt együttműködésre, az egyenrangú kapcsolatokra és megállapodások megkötésére.

Az elmúlt kongresszusi ciklusban négy kormány-szintű és kilenc tárcaszintű megállapodás aláírói voltunk. A munkahelyeken részben az országos szintű megállapodások mintájára, illetve azok helyi konkretizálása érdekében több mint 300 megállapodás van érvényben.

Mindig is azt képviseltük és ma is stratégiai értékű alapállásként valljuk, hogy *a megállapodásokra irányuló tárgyalásoknak nincs alternatívája.* Mert az eredmények kivétel nélkül (még sztrájk esetén is) csak a tárgyalóasztalnál születhetnek meg. Akkor is ezt a megállapodásos érdekérvényesítést kell munkacélnak tekinteni, ha nem mindig tudunk jó megállapodást kötni. Persze szándékaink szerint mindig a legjobb feltétellel szeretnénk megállapodásra jutni, de ezzel természetesen így van a másik, mondjuk úgy, hogy az ellenérdekű tárgyalófél is.

Továbbra is megállapodásokra törekszünk, de másképpen, és nem zárjuk ki, hogy tárgyalási pozícióinkat a rendelkezésre álló törvényes eszközökkel erősítjük.

Alapvető kötelezettségünknek tekintjük a munkavállalói szolidaritás érvényesülését, a munkavállalói, a

szakszervezeti jogok megalkuvás nélküli gyakorlását. Tagjaink e tekintetben több határozottságot, lehetőségeink, eszközeink, teljes tárházának kihasználását, tájékoztatásuk mélységeinek és időszerűségeinek javítását várják tőlünk.

Miközben az MKKSZ tagsága és országos vezető testületeink tagjai a szakszervezet országos tisztségviselőitől a keménységet és a harcosságot igénylik, másik oldalról munkáltatói partnereink, kormányzati képviselők számára túl markánsak vagyunk, kemény stílusban nyilatkozunk, sőt egyesek szerint agresszívnek minősülünk.

Tisztelt Kongresszus!

Ez a „ki honnan nézi” effektusa. Tagjaink – nagyon helyesen – csak tőlünk igénylik a harcosságot, a munkahelyeken másként értékelik a munkabékét.

Miniszterelnök úr egy évvel ezelőtt a SZEF kongresszusán az együttműködés követelményeként az őszinteséget, a nyitottságot és a bizalmat jelölte meg. Nos, a bizalom jegyében kell kijelentenünk, hogy bármily meglepő, *a mai Magyarországon az európai uniós közszolgálatban még nem mindenhol veszélytelen szakszervezeti tagnak lenni.* Még mindig igen sok munkahelyen vagy nyíltan üldözik vagy csak jószándékúan figyelmeztetik a szakszervezeti tisztségviselőket. A munkavállalói jogok semmibe vétele, a szervezkedés megtiltása, esetenként megtorlása pártsemleges. Nemcsak a mai ellenzéki oldalra tartozó polgármesterek és más közszolgálati vezetők élnek vissza a hatalmukkal. A szakszervezet-barát kormánypárti táborhoz sorolható munkáltatók részéről is találkozunk hatásos eszközök alkalmazásával, amelynek következtében megszűnnek a helyi szervezetek, és a munkáltató büszkén közli miniszterével, hogy: „mi szakszervezet-mentes munkahelyen dolgozunk, nálunk a munkavállalók nem akarnak érdekképviselőt működtetni.”

Vajon miért? Ugye, kedves küldött-társaim és kedves kormányzati, munkáltatói partnereink, van közös tennivalónk annak érdekében, hogy az uniós szinten oly nagy becsben tartott és értékén kezelt szociális partnerség Magyarországon a munkahelyek szintjén is európai polgárjogot nyerjen.

Kötelezze el magát a kormány a közsféra béreinek inflációkövető emelésére

Második témánk – mondhatjuk, a leghangsúlyosabb érdekvédelmi feladat – a munkahelyek védelme, az egzisztenciális biztonság növelése, bérfelzárkózás, egyszóval az életminőség javítása.

A statisztika gyönyörű. Négy év alatt 20-30 százalékgig terjedő reálérték növekedés a keresetekben, összességében nem csökkenő közszolgálati foglalkoztatotti létszám. Ez igazán irigylésre méltó szakszervezeti eredménynek is tekinthető.

Erre mondtuk, és a kongresszus szintjén is megerősítjük, hogy helyén kezeljük ezt a kedvező irányú változást, és nem engedjük elvitatni, hogy ebben kiemelkedő szerepe volt a következő érdekképviseleti fellépésnek, a reális igénytámasztásnak, a közös megoldásokban való gondolkodásnak, a közszolgálati szakszervezetek – SZEK által irányított – konstruktív érdekképviseleti politikájának.

Semmit nem von le az előbb elmondottak értékéből, ha hozzátesszük, hogy *mindaz, ami történt a közszolgálatban 2001-ben, 2002-ben és 2003-ban, az egyben társadalmi igazságtétel is volt.*

2001-ben a gazdaság teljesítménye reálértéken számítva 10 %-kal volt magasabb az 1989. évi szintnél, a reálbérek pedig 10 %-kal voltak lejjebb az 1989. évi szintnél. Nagyon szélesre nyílt tehát a bérolló. Tartahatatlanná vált – és tegyük hozzá, nemcsak a közszolgálatban – a kereseti helyzet.

Napjainkban a gazdaság teljesítménye reálértéken mérve mintegy 15-18 %-kal van az 1989. évi szint fölött, körülbelül annyival, mint a reálbérek.

Tehát szó nincs arról, hogy a béremelésnek nem lett volna meg a fedezete vagy az ilyen mértékű béremelés tönkretenné a gazdaságot.

És még valami: a reálkeresetek helyenként 30 %-ot közelítő emelkedése – a társadalmi igazságtételen túl – a mindenkor kormányzat, de hozzáteszem, a lakosság érdekét is szolgálta. Oly mértékben megnőtt ugyanis az „agyelszívás” a közszolgálatokból, hogy az már nemcsak a színvonalas közszolgáltatást, hanem helyenként a működést magát is veszélyeztette.

A Medgyessy-kormány programját támogatta az MKKSZ. Külön üdvözlöttük azt az elhatározást, hogy a 2001-2002. évi közszolgálati keresetrendezést a bérfelzárkóztatási folyamat első lépésének tekintette. Elismerte, hogy az egyszeri nagyarányú béremelésnek az e szférában dolgozókkal szemben adósságtörlesztő szerepe is volt.

Ezért mindenkit – az MKKSZ-t is – hideg zuhanyként érte az a változás, amely 2004-re lényegében befagyasztotta a közszolgálati keresetnövekedést. Engedtessék meg, hogy itt a kongresszuson is kifejezzük e költségvetési politikával kapcsolatos ellenvéleményünket, és megismételjük, hogy *számunkra ez elfogadhatatlan.* Tisztában vagyunk azzal, hogy a költségvetési hiány, az államadósság növelése nem járható. Nem is ezt akarjuk.

(Bár zárójelben megjegyzem, hogy 2003 őszén miniszterelnök úr a SZEK vezetői számára még sziklaszilárdan hirdette meg, hogy 2004-ben az államháztartási hiány nem haladhatja meg a 3,8 %-ot. És mit hoz az élet? A költségvetési törvény hatálybalépését követő néhány nap múlva a kijelölt pénzügyminiszter bejelentette, hogy az államháztartási hiány 2004-ben a törvényben rögzített 3,8

%-hoz képest 4,6 % lesz. No comment!)

Tehát továbbra sem fogadhatjuk el, hogy a 2001. évi – és teszem hozzá, a 2003. évi – köztisztviselői béremelés, valamint a 2002. évi közalkalmazotti bércorrekció a kormányzati ciklus egészére megoldotta volna a közszolgálati dolgozók keresetemelkedését.

Azt is mondhatnánk, hogy példátlan, ami történt. Mert való igaz, hogy a 30 % körüli reálkereset emelkedésre még nem volt példa, de az sem fordult még elő, hogy három évre befagyasztották volna a köztisztviselői illetményalapot, vagy az, hogy a Köztisztviselői Érdekegyeztető Tanácsban egy hétpontos javaslatunkra a kormány válasza hét „nem” volt.

Alapértékeink között említettem a megállapodásokra való törekvést. A kongresszus eddig úgy ítélte meg, hogy a beszámolási ciklus alatt megkötött megállapodások vállalhatóak, még akkor is, ha nem minden megállapodásnak nyertese tagságunk teljes köre. Igaz ez a 2004. februári sztrájk-megállapodásra is. Köztisztviselői tagjaink számára igen nagy csalódást okozott, hogy ebben a megállapodásban a kormány számukra a minimális gesztus értékű engedményeket sem volt hajlandó befogadni.

Nem értékeljük túl a szerepünket, amikor azt állítjuk, hogy ha a sztrájk-megállapodást az MKKSZ nem írja alá, akkor talán nincs is ez a megállapodás (mert akkor a közigazgatásban, a rendvédelem területén érdekelt más szakszervezetek sem biztos, hogy aláírják), vagy ha létre is jött volna a tárgyalásokat lezáró dokumentum, az sem a kormány, sem az érdekvédelmi oldal számára nem jelentette volna ugyanazt, mint most.

Ki kell mondanunk tehát: a 2004. évi sztrájk-megállapodás vesztesei a köztisztviselők, de mivel szakszervezetünk számára kikezdetlen alapérték a szolidaritás, ezért döntött a többségben köztisztviselői tagokból álló Országos Választmány úgy, hogy

a közalkalmazottak érdekében írjuk alá a megállapodást.

Nagyobb gond az, tisztelt Kongresszus, kedves köztisztviselők és közalkalmazottak, hogy ma, 2004. május 15-én igen nagy biztonsággal kijelenthetjük, hogy az általunk képviselt önkormányzati közalkalmazotti kollégák döntő többsége 2004-ben egy fillér béremelésben nem részesült. *(Az is el kell azonban mondanom, hogy a központi költségvetési szerveknél dolgozó, általunk képviselt közalkalmazottak megkapták az átlagosan 6 % bérfeljesztést.)*

Bízunk abban, hogy a közeli napokban esedékessé váló tárgyalásokon a kormány akarja és tudja tartani magát a megállapodásban rögzített vállalásához, és biztosítja a közszolgálati keresetek reálértékének megőrzését. Mert jó lenne legalább részben megőrizni a 2001-2002-2003. évek eredményeit. Korábban sem gondoltuk, ma sem gondoljuk, hogy irreális az a követelés, amely szerint a kormányprogramhoz igazodóan a közszférában a GDP növekedésével arányos vagy a kormányprogramban vállaltak szerint, attól esetleg magasabb mértékű kereset-emelkedés szükséges a közszférában.

A programunk jelzi – itt csak megerősítem –, hogy az elkövetkezendő évekre vonatkozó közszolgálati bérpolitika sarkalatos követelménye részünkről annak elérése, hogy a közszolgálati bérrendszerek alaptételeinek legalább az inflációt követő emelésére a kormány kötelezze el magát, és ezt magas szintű jogszabály garantálja.

Nem mondunk le arról sem, hogy mind a közalkalmazotti, mind a köztisztviselői bértételek kiinduló összege, tehát *az illetményalap, illetve az A/1 legyen egyenlő a mindenkori minimálbérrel.* Változatlanul kezdeményezzük, hogy *a közszolgálatban intézményesüljön a diplomás minimálbér.*

Tisztelt Kongresszus!

E referátumi rész témája a foglalkoztatási helyzet. Ezért nem kerül-

hető meg, hogy a 2003. évi kormányzati létszámcsökkentést ne hozzuk szóba. Bár arról újat mondani nem tudunk. Egy dologra azonban mindenféleképpen vissza kell térni, ez pedig *a létszámcsökkentéshez kapcsolódó megállapodás.* Számunkra ez nagy csalódás, és egyben igen komoly figyelmeztetés. Jóhiszeműen aláírtunk egy megállapodást, amely véleményünk szerint igen hasznos útmutatásokat, szabályokat tartalmazott annak érdekében, hogy ez a fájdalmas lépés a legkevesebb egyéni sérelemmel járjon, és a maradó állomány biztonságérzetét megőrizzük. Bízunk abban, hogy a megállapodásban foglaltak mindenki számára fontosak, és azokat a megállapodás szövege szerint: *„a kormány a maga iránymutatási eszközeivel érvényre juttatja”.*

Ehelyett mi történt? Munkáltatók, minisztériumi és területi közigazgatási szervek vezetői nyíltan vagy kevésbé nyíltan figyelmen kívül hagyták a megállapodásban foglaltakat, mellőzték vagy látványosan megtagadták a szakszervezettel való együttműködést. Majd kiderült, hogy e megállapodás jogereje szinte egyenlő a nullával.

Személy szerint is nehéz a lelki ismeretem e helyzet miatt, bár a segíteni akarást senki nem vonja kétségbe. De mint tudjuk, ez kevés. Szolgáljon tanulságul számunkra az, hogy csak a kőkemény jogszabályi garanciák jelenthetnek biztonságot.

Közszolgálati reformot — átgondoltabban

Harmadik témaként a közszolgálat, a közigazgatás reformjával kapcsolatos MKKSZ álláspontot indokolt összefoglalni.

Másfél évtizedes működésünk tényszerű igazolása annak, hogy kritikai alapállással reformpártiak vagyunk. Támogatunk ma is minden olyan korszerűsítést, amely az állampolgárok számára szakszerűbb és színvonalasabb közszolgáltatásokat, a közintézmények működési fel-

tételeinek javítását és a közszolgálatban dolgozó személyi állomány helyzetének egyidejű javítását eredményezze. Valljuk, hogy a közszolgálatnak úgy kell működnie, hogy az az állampolgárnak, az ügyfélnek legyen jó, mert e munka igazi értékmérője a lakosság, az ügyfelek elégedettsége.

Tisztában vagyunk azzal, hogy mi, magyar adófizetők vagyunk a közszolgálat finanszírozói és egyben igénybevevői is. Partnerek kívánunk lenni abban, hogy a jövő magyar közszolgálatában a szolgáltatás igénybevevője álljon a középpontban.

Tisztelt Kongresszus!

Kedves Vendégeink!

Nincs módunk most kifejteni a közigazgatás tervezett reformjával kapcsolatos részletes álláspontunkat, de ezúton is kinyilvánítjuk, hogy a jövőben is – mint ahogy korábban is tettük, ha volt rá módunk – szívesen bekapcsolódunk a szakmai műhelyek munkájába.

Fontos számunkra, hogy az a közigazgatási szolgáltatás-változás, amelyet kistérségi programként ismerünk, valóban sikeres legyen. Támogatjuk azért, mert érdekeltel vagyunk abban, hogy az állampolgárok, a vállalkozások érezzék: a közigazgatás nem ellenük, hanem mellettük, valamennyiünk érdekében érvényesíti a jogszabályokat, a törvényeket.

Külön kell szólnom *a közszolgálat tervezett humánpolitikai reformjáról.* A közelmúltban választmányunk igen részletes elemző dokumentumot fogadott el erről. Ezért annak csak a leglényegesebb megállapításait emelem ki, és egyben kérem majd, hogy a kongresszus azt erősítse meg.

Az MKKSZ fontosnak tartja a közszolgálat humánpolitikai reformját, de álláspontunk szerint az nem lehet azonos az egységes közszolgálati törvény megalkotásával. Olyan közszolgálati reformot tudunk támogatni, amely a jelenleginél egységesebb jogszabályi környezetet úgy teremt

meg, hogy egyúttal lehetőséget biztosít a külön törvényekben történő, megfelelő mértékű differenciálásra.

Véleményünk szerint a törvényi szabályozásban tükröződnie kell az egyes foglalkoztatottak alkotmányos helyzetében és kötelezettségeiben mutatkozó különbségeknek. Alapvető követelmény számunkra, hogy *a megszerzett jogosultságok semmilyen körülmények között nem csorbulhatnak*, és nem sérülhet a feladatellátás biztonsága, a személyi állomány helyzetének stabilitása.

Az általunk eddig megismert dokumentumok, szabályozási tervezetek, elemzések alapján az a határozott álláspontunk, hogy egységes közszolgálati törvény megalkotása nem indokolt. *A szükséges változtatások*, — mint például a teljesítményelv érvényesítése, a minőségi munkavégzésre ösztönzés, a tudás elismerése, a munkaviszony sajátosságával nem indokolható juttatások rendszerének és mértékének egységesítése — *a jelenlegi jogállási törvények bázisán, azok egységes elvű módosítása során is biztosíthatóak.*

A konkrétság igényével említem, hogy például a közalkalmazottak számára:

- a ruházati költségtérítés,
- az alanyi jogon járó étkezési hozzájárulás,
- közlekedési költségtérítés vagy
- az állami kezességvállalás mellett felvehető lakáskölcsön bevezetését korábban is, most is feltétlenül szükségesnek tartjuk, és azt igényeljük. De ezen juttatások bevezetése a jelenlegi közalkalmazotti törvény módosításával, az ahhoz szükséges pénzügyi fedezet biztosításával megoldható anélkül, hogy a jelenleg működő rendszereket, hatályos törvényeket fel kellene forgatni.

A magunk részéről nem zárjuk ki, hogy a közszolgálati egység érdekében tárgyaljunk egy olyan *közszolgálati kerettörvényről*, amely erősíti a közszolgálati intézmények működésének alkotmányos garanciáit, igazodik az európai közigazgatási tér új kihívásaihoz, és egyszer s mindenkorra megoldja a közszolgálati munkajog és a magán-munkajog külön

szabályozását.

Erősítsük a szervezetépítő munkát!

A referátum **negyedik témája** szakszervezetünk belső helyzete.

Az MKKSZ a magyar érdekképviseleti palettán taglétszámát tekintve igen előkelő helyen van. Taglétszámunkat mindenki megismerheti. Hosszú évekre visszamenőleg is bárki számára hozzáférhetővé tesszük. Voltunk már többen is. Mostanában - sajnos - több a sorainkat elhagyó, mint a hozzánk csatlakozó munkavállaló. *Nem tartjuk természetesnek, de tudomásul vesszük, hogy a helyzetükkel elégedetlen munkavállalók nem a döntéshozót, a kormányt, az önkormányzatot, a munkáltatót, hanem azt az érdekképviseletet okolják, amelyik vitán felül mindent megtesz a kedvezőbb feltételek kiharcolásáért.*

Mondhatnám például azt is, hogy a 2004. februári sztrájk-megállapodás nekünk igen sokba került. Bízunk abban, hogy nálunk is megho-

nosodik az a munkavállalói magatartás, amely *nem az egyéni menekülési utakat, hanem a munkavállalók összefogását, a közös fellépést, az együttműködést tekinti vállalható megoldásnak.*

Ha szakszervezetünk szervezeti helyzetét vizsgáljuk, akkor megnyugtatóan állapíthatjuk meg, hogy megyei szervezeteinknek, országos szakmai tanácsainknak, munkahelyi szervezeteinknek kiemelkedő a szervezőképessége. Évente igen sok új munkahelyi szervezet jön létre, és több mint ezer közszolgálati munkavállaló lép be az MKKSZ-be. Azt is meg kell állapítanunk azonban, hogy nem elég jó szervezeteink tagmegtartó képessége. A taglétszám változás, — amelynek eredménye az elmúlt négy évben ha nem is drámai, de ha azt nézzük, hogy a több ezres növekedés nemhogy többletet nem jelentett, hanem a kilépők számát sem tudta ellensúlyozni, — igen elgondolkodtató.

Korábban is az volt az álláspontunk, most is azt valljuk, hogy tagjainkkal, a munkavállalókkal a szakszervezethez való tartozás értelmét

nem az országos tisztségviselők, nem az országos testületek tagjai, hanem elsősorban helyi szervezeteink választott tisztségviselői tudják megértetni. Ezért volt fontos számunkra a kongresszust megelőzően a teljes körű tisztújítás a munkahelyeken. Örülünk annak, hogy sok kedves régi harcostársunk ismét bizalmat kapott, és nagy szeretettel köszöntjük új, többségében fiatal tisztségviselő kollégánkat is. Kifejezetten jó érzéssel nyugtáztuk, hogy nem kevés helyen igazi versengés volt a tisztségekért, ami azt is jelenti, hogy kezd felértékelődni ez a munkahelyi közéleti szerepkör. Persze csak ott, ahol a munkáltatók, ha nem is díjazták, de legalább nem büntetik a tisztségviselőket.

Igen jelentősen segítené a helyi szociális partnerség megerősödését, ha a kormány nemcsak deklarálná annak szükségességét, hanem mondjuk saját körében a vezetői tevékenység értékelésének ez is egyik szempontja lenne.

Itt kell megemlítenem, természetesen a köszönet hangján, hogy a kormány a rendszerváltás óta először –

Belügyminiszter asszony javaslatára – a 2003. évi közszolgálati ellenőrzés programjába iktatta a közigazgatási szerveknél a munkahelyi érdekegyeztetés vizsgálatát. Nagyon fontos és igen sokat segítő lépés volt. De azt is meg kell jegyezni: sajnáltuk, hogy a kormány elé kerülő jelentést nem ismerhettük meg a Köztisztviselői Érdekegyeztető Tanácsban. Azt pedig végképp nem értjük, hogy a kormány által elfogadott jelentést – ami szerintünk rólunk szól – miért nem ismerhetjük meg teljes terjedelmében?

Tisztelt Kongresszus, kedves Barátaim, tisztelt Vendégek!

Köszönet mindenkinek, aki velünk volt vagy minket támogató. Tagjainknak köszönet a hűségért, partnereinknek elismerés és nagyrabecsülés az együttműködésért.

Négy évvel ezelőtt viszontagságos siker-történetnek minősítettük az akkor mögöttünk hagyott négy évet. Talán most sem alaptalan a sikerekre helyezni a hangsúlyt, és bízom abban, hogy ez a siker-történet a megérdemelt siker-történet nevet kapja majd.

Jövőre emelni kell az illetményalapot

— foglalt állást felszólalásában Lamperth Mónika belügyminiszter

Tisztelt Elnök úr, Főtitkár úr, Államtitkár úr!

Hölgyeim és Uraim! Kedves Kollégák!

Örülök annak, amit Főtitkár úr a beszámolójában elmondott a keresetek alakulásáról, s hogy az utóbbi négy esztendő ebből a szempontból a legeredményesebb négy évnek minősítette a kongresszus. Természe-

tesen meghallottam a Főtitkár úrnak azt a mondatát is, hogy nem engedik elvitatni a szakszervezet ezért tett erőfeszítéseit. Úgy gondolom, hogy ez nagyon helyes álláspont. Azok a szakszervezetek tudnak igazán erőt mutatni tagságuk révén is, amelyek megbecsülik az eredményeket, de korrekt tárgyaló partnerként igyekeznek elérni ezeket az eredményeket. Én kormánytagként és azt megelőzően politikusként is ilyen tapasztala-

latokat szereztem az önök szakszervezetéről. Köszönöm ezt az együttműködést.

Természetes, hogy sok kérdésről vannak és lesznek is közöttünk viták. De nem az alapelvekről. A célok tekintetében ugyanis azonosan gondolkodunk. Többször elhangzott például a közigazgatás-szolgáltatás színvonalának emelése, ami közös célunk. Sok más vonatkozásban is közös célokért dolgozunk, ha más indítékok, más megbízatások alapján végezzük is a munkánkat. Ahhoz, hogy vitázó partnerként, korrekt együttműködéssel eredményeket tudjunk elérni, ez a felfogás szükséges. Gratulálok ehhez önöknek és köszönöm ezt a hozzáállást.

Természetesen meghallottam azokat a mondatokat is, amelyek kritikát vagy elvárást fogalmaztak meg. Úgy gondolom, a jövő útja az, hogy erről értelmes párbeszédet folytassunk, egyeztessünk. Már most látom, hogy van jó néhány dolog, amelyben egyet értünk és vannak olyan kérdések is, amelyekről vitatkozni fogunk.

Nekem például az a személyes álláspontom, hogy *jövőre emelni kell az illetményalapot. Az emelés mértékéről biztosan lesz egyeztetés, vita, de úgy gondolom, hogy a szakszervezet emelést szorgalmazó álláspontja megalapozott. Erről magam is így gondolkodom.*

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Amikor készültem a mai hozzászólásra, áttanulmányoztam a kongresszusi küldötteknek is megküldött írásos anyagokat, amelyeket figyelemre méltónak tartok. Külön örömemre szolgált a szakmai-érdekvédelmi témákban a közigazgatási reformról, a közigazgatási szolgáltatások korszerűsítéséről lebonyolított rendezvénysorozat, amelyben a BM, a mi kollégáink is aktívan közreműködtek. Meggyőződésem szerint ez is segítette, hogy létrejöjjön az a társadalmi konszenzus, amely e program mentén megfogalmazódott. Szakmai-társadalmi konszenzust látok az alapvetésben és vitát a részletkérdésekben. Erről később még szólok.

Három kérdéssel szeretnék most foglalkozni. Az egyik a közigazgatási szolgáltatások korszerűsítésének programja. Kifejezett felkérést is kaptam, hogy mondjak erről néhány szót. A másik a magyar közszolgálat és közigazgatás versenyképességének és minőségének kérdésköre, a harmadik pedig röviden a közszolgálat folyamatban lévő reformja. Ez utóbbival kapcsolatban szintén kérték, hogy ismertessem erről kialakított álláspontunkat.

Prioritások a közigazgatás korszerűsítésében

Önök előtt is ismert, hogy a kormány hitet tett a közigazgatás átfogó reformja mellett. Amellett, hogy a szolgáltatások színvonalának emelése érdekében egyértelmű és világos szerkezeti átalakítást fog végrehajtani. Ezeket a korszerűsítési elképzeléseket egy igen rangos elméleti és gyakorlati szakemberekből álló munkacsoportban, az Idea Körben készítettük elő.

Kifejezett elvárásom volt, hogy csak tudományosan, elméletileg megalapozott és gyakorló szakemberek bevonásával alaposan végigvitatott program elkészülte után fogom a kormány elé terjeszteni a javaslatot. Ez az eljárás meghozta az eredményét. Jó néhány olyan témában, amely a tudomány számára talán nagyon célszerű és evidens volt, a gyakorlati szakemberek tudtak a részletkérdésekre is kiterjedő választ adni, s ez segítette egy jobb kormányzati előterjesztés elkészítését. Én ezt példaszzerű együttműködésnek láttam az elmélet és a szakma gyakorlati szakemberei között. A jövőben is szándékomban áll ezt a gyakorlatot folytatni.

A közigazgatási rendszer korszerűsítésének alapvető irányairól szóló döntésben én a következő prioritásokat határoztam meg.

Minden állampolgár részére legyenek elérhetőek a minőségi szolgáltatások Ebben kulcsszerepük van az ön-

kormányzati igazgatásban dolgozó kollégáinknak, hiszen ők vannak legközelebb az állampolgárokhoz. Elhangzott itt az egyik felszólalásban, hogy ha elmegy valaki a polgármesteri hivatalba, vagy a jegyzőségre, ahol igénybe vesz valamilyen közigazgatási szolgáltatást, az minősíti az önkormányzatot is és általában a közigazgatást is. Én ezzel egyetértek. Örülök, hogy a kollégák is így látják. Ezt én kulcskérdésnek tartom.

Mérséklődjenek az indokolatlan társadalmi területi egyenlőtlenségek, s a társadalmi erőforrások fejlesztése segítse megalapozni az európai uniós versenyképességünket.

Ugyancsak elvként, prioritásként határoztam meg, hogy *legyenek meg a feltételek az uniós források maximális kihasználásához.* A polgármesteri hivatalokban, az önkormányzati igazgatásban dolgozó kollégákra számítva mondom: nagyon fontos kérdés, hogy miként tudunk élni ezzel a lehetőséggel. Az önök felkészültsége meghatározó tényező lesz ebben. A központi költségvetés minden önkormányzati EU-s pályázathoz garantálja a saját erőt. Ezzel is igyekszünk segíteni a pályázás lehetőségeit. Uniós önkormányzati pályázat tehát nem maradhat el a saját erő hiánya miatt. Erre garanciát fogalmazott meg a költségvetési törvény.

A szolgáltatások színvonala a gazdaságossági szempontok érvényesítésével, lényeges többlet-ráfordítás nélkül javuljon. Tehát nem az a célja a közigazgatási reformnak, hogy forrást vonjon ki erről a területről. Azért térek ki erre, mert megfogalmazódtak ilyen aggályok. Az a célunk, hogy ugyanannyi pénzből színvonalasabb szolgáltatást nyújtsunk, s többletráfordításra ott kerüljön sor, ahol az leginkább segíti a szolgáltatás hatékonyságának, színvonalának növelését.

Mi lesz a kistérségekkel?

Azt a döntést hoztam — és ezt terjesztettem a kormány elé —, hogy a szerkezeti reform során a kistérségre vonatkozó szabályozásról döntsön először a kormány és az Országgyűlés. Ezt követően foglalkozunk majd érdemben a regionális intézményrendszerrel.

Az volt az álmom, az elgondolásom, hogy a kistérségi együttműködés, az önkormányzatok együttműködése ügyében törvény szabályozza a társulást. Meggyőződésem ugyanis, hogy akkor tudunk előre lépni a feladat és a hatáskör telepítésében, és akkor tudunk a kistérségi feladatellátáshoz normatív finanszírozást rendelni, ha ezt a törvénnyel létrehozott társulást megalkotjuk.

Kezdetől fogva tisztában voltam azzal, hogy ez kétharmados törvény-módosítást igényel. De biztatást adott nekem az, hogy a hét országos önkormányzati szövetség közül a legnagyobb nagyon jelentős támogatást adott ehhez, s a hét országos érdekszövetség közül öt egyértelműen támogatta, a hatodik néhány feltétellel, ám mégis támogatta. Egyetlen egy szervezet, a Gémesi György pol-

gármester úr által vezetett Magyar Önkormányzatok Szövetsége nem támogatta, az összes többi viszont igen. Ez komoly támaszt adott nekem. Ezért gondoltam azt, hogy nagy biztonsággal terjeszthetjük az Országgyűlés elé a javaslatot.

Az alkalmat felhasználva szeretném megköszönni a szakszervezet támogatását is, mert ugyancsak nagyon fontos volt az a szakmai segítség és támaszték, amelyet az önk tagságával lefolytatott konferenciák, tanácskozások sora elméleti megalapozással és igényességgel ehhez a programhoz adott. Végül az ügy másképpen alakult, de megmondom őszintén, nem vagyok emiatt sem elkeseredve, sem rossz érzés nincs bennem. Nagyjában erre lehetett számítani, hiszen az ellenzéki pártok jó előre jelezték, hogy a kétharmados változtatást, az alkotmánymódosítást, az önkormányzati törvény módosítását nem fogják megszavazni. A TÖOSZ kongresszusán nagyon hangsúlyosan élére állítva a kérdést azt mondtam: *nem fogom hagyni, hogy az ellenzék megakadályozza azt a közigazgatási-közszolgáltatási minőségjavító programot*, amelyet mi szükségesnek, sőt nélkülözhetetlennek tartunk ahhoz, hogy a kistérségekben érdemi változás legyen a közszolgáltatás színvonalának javításában.

Ennek megfelelően a módosító indítványokkal olyan módon alakítottuk át a beterjesztett törvényt, hogy annak elfogadásához elégséges a kormányzati többség. Ez azt jelenti, hogy *az önkéntes társuláson alapuló, de erősen ösztönzött önkormányzati társulások feladat-ellátását fogjuk a jövőben prioritásként meghatározni*, és a tárcák is ezt veszik figyelembe a saját feladataik, hatáskörük újragondolásakor. A kormány már döntött — ezt önk már bizonyára ismerik —, hogy a kistérségi feladat-ellátás támogatására 2004-ben rendelkezésre álló 7 milliárd forint milyen feltételekkel hozzáférhető. A jogszabály megjelent, tudom, hogy több helyen már készülnek a kistérségi társulások megalakítására. Ahol minden település részese lesz a társulásnak, ott 80 és 120 millió forint közötti összeg megpályázására van reális esély. Ahol a 100 százalék nem jön össze, de a térség önkormányzatainak több mint fele kész társulni és a térség lakosságának több mint 60 százaléka él a társuló önkormányzatok közigazgatási területén, ott 20 és 50 millió forint közötti összegre lehet pályázni.

Szeretném megerősíteni: *ez a reformfolyamat nem torpan meg*. Sokszor hallani olyan kritikai véleményt, hogy nem történik semmi a közigazgatási reformban. Nem így van. A múlt év végén megalkottuk a 168 kistérség határbeosztásáról szóló kormányrendeletet. Ragaszkodtam hozzá, hogy csak az önkormányzatokkal egyeztetett módon lehet ezt kialakítani. Ezért volt valamivel hosszabb az eljárás. De megérte. Én magam legalábbis nem halottam súlyosabb konfliktusokról. Néhány helyen volt vita, de a dolog nagyságrendjét tekintve ezek elenyészőnek mondhatók.

A kormányrendeleten kívül megszületett a kistérségi törvény is, amit nagyon komoly eredménynek tartok. A területfejlesztési törvényről még ezen a parlamenti ülésen döntést fogunk hozni. Kiírtuk a kormányrendeletet a 7 milliárd forintról. Tehát haladunk, már most nagyon jelentős lépéseket sikerült tennünk. Hozzáteszem: nagyon sokuk támogatásával, amit ezúton is szeretnék megköszönni.

Új közigazgatási eljárási törvény 2005. júliusától

Még egy nagyon fontos törvény megalkotása áll előttünk: az önk munkáját igen erőteljesen érintő *új közigazgatási eljárási törvény*. Ez ennek a kormányzati ciklusnak a legnagyobb kódexe lesz. Erről meg vagyok győződve. Nagyon komoly előkészítő munka alapján a kormány már elfogadta a törvénytervezetet, amelyet hamarosan benyújtunk az Országgyűlésnek. Mellé rakunk egy kormányzati teendőket tartalmazó feladattervet, az erről szóló kormányhatározatot is. Ennek az alkalmazása ugyanis nagyon nagy szakmai kihívás lesz a teljes magyar köztisztviselői állomány számára. Ezért lehet, hogy a hatályba lépés jelenleg tervezett 2005. július 1.-jei időpontját a parlamenti vita során még felülbíráljuk. Ha a parlamenti vita esetleg elhúzódik, akkor még későbbre kell tenni a hatályba léptetést, mert ez ugyanolyan nagyságrendű jogszabály a mi számunkra, mint az igazságügyieknek a büntetőeljárási törvény. Kell tehát idő a felkészülésre. Biztos vagyok abban, hogy önk megfelelnek majd ennek a nagy szakmai kihívásnak.

Az önkormányzati kistérség mind a három funkcióját szeretnénk átalakítani, és hatékonyabbá tenni. A területfejlesztést az új területfejlesztési törvény határozza majd meg. Mivel a szakmai közvélekedésben már tudott, hogy lesz *kistérségi területfejlesztési tanács*, szeretnék mindenkit megnyugtatni: nem akarunk tömegeken létrehozni párhuzamos intézményeket. Ha adva van egy 100 százalékos önkormányzati kistérségi társulás, akkor ugyanazokkal a szereplőkkel ott felesleges létrehozni a kistérségi területfejlesztési tanácsot. Ez duplikáció lenne. Ezért olyan szabály lesz a törvényben, hogy ahol 100 százalékkal jött létre a társulás, ott a társulás résztvevői maguk töltik be a területfejlesztési kistérségi tanács funkcióit, kiegészülve azokkal a plusz meghívottakkal, akikről a törvény rendelkezik majd.

A kistérségek fontos funkciója lesz az államigazgatási feladatok ellátása. Arra készülünk, hogy ezeket a feladatokat illetően is — gyámügyi, igazgatási, építéshatósági, egyebek, amelyek a kormány szabályozási kompetenciájába tartoznak — az illetékességi területet értelmesen hangoljuk össze a kistérségi illetékességi területtel. Ez nem azt jelenti, hogy mindent azonnal radikálisan átszabunk, hanem arra törekszünk, hogy legyen logikája és természetes kapcsolattrendszere ennek a 168

kistérségi felosztásnak, s az államigazgatási feladatokat is összehangoljuk ezzel.

A kistérségi államigazgatási feladatellátásra vonatkozó szakmai anyagokban még korábban felvetődött az a javaslat — aki az IDEA-programot olvasta, ezt láthatta —, hogy legyen a kistérségben egy kvázi kistérségi közigazgatási hivatal, és az állami szereplők ott, egy hivatalban lássák el a feladataikat. Szakmailag ez értelmes javaslat, de ma tisztában kell lennünk azzal, hogy ha a közigazgatás szakmai színvonalának emelésére szánt forrásokat csak erre költenénk el, akkor más fontos érdemi feladat ellátására nem jutna elegendő pénz. Úgy tartom, ennél fontosabb az, hogy a szolgáltatás színvonalában jelenjen meg ez a pénz. Egyébként pedig a kistérségi székhely jegyzőjét szeretnénk államigazgatási feladatokban és hatáskörökben megerősíteni. Ma is van erre példa, és szerintem a jövőre nézve is jó iránynak tekinthetjük ezt.

A regionális intézményrendszer átalakítása ügyében az a véleményem, hogy a választott regionális önkormányzat, amit a kormányprogramban meghatároztunk, az első és a legfontosabb lépés lenne. A választott testületek szintje az egész államigazgatási rendszer átalakítását húzhatná maga után. Mivel ez is kétharmados törvény módosítását igényeli, s erre ebben a ciklusban az esélyek közismerten minimálisak, a legfontosabbnak azt tartom, hogy ebben a törvényben *most a regionális területfejlesztési tanácsokat erősítsük meg*, és a decentralizációban tegyünk érdemi lépéseket. Tehát feladatokat és pénzeszközöket a régióhoz decentralizáljunk, mert a döntéshozatal közelebb vitele az érintettekhez önmagában is mindenképpen hatékonyságot növelő. Úgy gondolom, 2005-ben reálisan arra lehet számítani, hogy ebben az irányban teszünk nagyobb lépéseket előre.

Az államigazgatási intézmény-rendszerben pedig az előmunkálatokat kell elvégezni, szakmailag és politikailag egyaránt gondosan felmérni, hogy milyen lépéseket kell tennünk a regionális intézményrendszer átalakítása ügyében. Szeretném itt megerősíteni azt, amit én többször mondtam már, csak valamiért ez nem hallatszott annyira, mint más mondatok: *az, hogy a régióban lesz választott önkormányzat, nem jelenti a megye megszűnését*. A megye ugyanis nagyon tág kategória. Világosan meg kell jelölnünk, hogy megyei önkormányzatról, megyei államigazgatási hivatalról, megyei struktúrákról, vagy miről van szó. Elég, ha csak arra utalok, hogy az új (NAZ?)-besorolás, amelyet az Európai Unió elfogadott, pontosan definiálja azt a nagyságrendet, ami nálunk ma a megye. Ez nem változtat azon a régóta hangsúlyozott állásponton, hogy választott regionális önkormányzatokra van szükség és nem megyei önkormányzatokra. De ennek a részleteit szerintem más alkalmakkor kell majd végigvitatnunk. *Most a területfejlesztési intézményrendszer hatékonyabbá tétele az első és a leg-*

fontosabb lépés, amit a regionális intézményrendszer ügyében meg kell tennünk.

Hogyan növelhető a közigazgatási szolgáltatások színvonala?

A kongresszusi beszámolóban is elhangzott és magam is nagyon fontosnak tartom a közigazgatás teljesítőképességét vizsgálni az Európai Unióhoz csatlakozás szemszögéből. *Az Unió nem írja elő, hogy milyen legyen a mi államigazgatásunk*. Saját jól felfogott érdekünk, hogy jó legyen. És saját jól felfogott érdekünk az is, hogy a tagállami működéshez szükséges ismereteket a közigazgatás dolgozói megszerezzék és biztosítsák a tagállami működés feltételrendszerét. Ez legnagyobb terhet a központi közigazgatásnak jelent, de a területi és a helyi közigazgatásnak is lesz ezzel dolga, feladata.

Szeretném megköszönni a jegyző — főleg a kistélepusú jegyző — kollégáknak azt az erőfeszítést, amit a jogharmonizáció ügyében tettek azért, hogy az önkormányzati rendeletek harmonizáljanak az EU-joganyaggal. Ez nagyon komoly szakmai munka volt. Jól állunk, jól oldottuk meg közösen ezt a feladványt. Elenyészően néhány önkormányzatnál még van tennivaló, de figyelünk erre. A közigazgatási hivatalok számára prioritásként határoztam meg az ilyen feladatok figyelemmel kísérését. Még egyszer köszönöm valamennyiüknek ezt a valóban szép munkát.

Had mondjam el egy szubjektív élményemet az uniós felkészüléssel kapcsolatban. Tegnap egész napos továbbképzésen vett részt velem együtt a BM vezető gárdája. A képzés tematikáját én rendeltem meg, megjelölve, hogy mi az, amire kíváncsi vagyok. Vezető köztisztviselők, államtitkár, helyettes államtitkárok, más tárcák képviselői voltak az előadók. A délelőtt 10 órától este fél hatig együtt töltött idő fő napirendi pontja az EU-s feladatellátásra történő felkészülés volt, beleértve azt is, hogy az Unió intézményrendszerének működéséből mi következik az én számomra is és kollégáim számára is. Egészen odáig bontva a témát, hogy miként teremthető meg a különböző operatív programok összhangja.

Ezen a tegnapi továbbképzésen bukkantam rá egy olyan — a humán operatív programmal összefüggő — pályázati lehetőségre, amely teljesen szinkronban van a kistérségi közigazgatási reformmal. Eddig ez valahogy elsikkadt a különböző egyéb dolgok között. A programgazdák nagyon nyitottak voltak érdeklődésünkre, tehát előre fogunk lépni ebben az ügyben.

Nagyon örülök, hogy rászántam egy napot erre a továbbképzésre. Tanácsolni fogom másoknak is. Nem haszontalan néha ilyen programon résztvennie a miniszternek, az államtitkárnak, a helyettes államtitkároknak, a kabinetfőnöknek, mert szellemfrissítő valamennyiünk számára. Azért örültem ennek a továbbképzésnek, mert kiderült az, hogy mennyire jutottunk a felkészülésben,

de van még tennivaló. A tagállami működés feladatai, és az abban rejlő előnyök kihasználása a különböző szakterületeken még további erőfeszítéseket igényel. A tegnapi nap tanulságai alapján azt fogom kérni munkatársaimtól — Dudás úrtól elsősorban —, hogy a képzésnek ez a téma továbbra is legyen prioritása a köztisztviselői kart érintően.

Négy kiemelt témakörben készült egy kutatási program, amely az EU-csatlakozás szemszögéből méri meg az alkalmasságot. Az egyik téma a központi közigazgatás és döntéshozatal, a másik az önkormányzati közigazgatás, a harmadik a közpénzekkel kapcsolatos hatékonyság, a negyedik pedig a magyar közigazgatás személyi állományának teljesítőképessége. Negyvennégy elemző tanulmány készült ezer köztisztviselőre kiterjedő empirikus adatfelvétel alapján. Emellett megtörtént a magyar közigazgatás elemi szervezeteinek feltérképezése, áttekinthető rendszerbe foglalása és összevetése az EU-s kapcsolattartás tekintetében. Ez nagyon komoly kutatási program. Úgy gondolom, hogy ez megfelelő alapot teremt a továbblépéshez.

Nagyon fontosnak tartom azt is, hogy olyan innovatív tárcaként működjön a Belügyminisztérium, amely a szellemi műhely funkcióját betöltve, a tudomány eredményeit és a gyakorlati tapasztalatokat ötvözve stabil, megbízható háttérrel képes adni az ilyen típusú munkákhoz.

A BM 2003. elején rendezett egy országos szakmai módszertani minősítő konferenciát, amelyen szintén megfogalmazódott az a szakmai igény, hogy a belügyi tárca, tehát mi magunk is támogassuk a közigazgatási szervek minőségfejlesztő törekvéseit. Úgy vélem, hogy az a pályázat, amelyre 124 értékes pályamunka érkezett, mintegy 100 millió forint értékben valódi minőségfejlesztést valósít meg a magyar közigazgatásban. Ennek is kifejezetten jó hatása volt, s ilyen lehetőséggel a jövőben is élni kívánunk.

A magyar közigazgatási minőségi díjat, amelyet ennek tapasztalatai alapján alapítottunk — hasonló díj létezik más EU-tagországokban is — július 1-jén, a Köztisztviselők Napján első alkalommal ítéljük oda. Őszintén remélem, hogy méltó hagyományt alapozunk meg ezzel, s ez is a minőséget, a minőségfejlesztést fogja szolgálni a jövőben.

A közigazgatási reform egésze nemcsak korszerű szervezetrendszer, magasabb minőséget, hanem a működés megújítását is igényli bizonyos területeken. Nagy érdeklődéssel hallgattam az okmányirodai problémákról felszólaló kollégánőt. Azt kell mondanom, hogy magam is kulcskérdésnek tartom az okmányirodáknak végzett munka minőségének javítását és az ott nyújtott szolgáltatások színvonalának emelését. Tudom, hogy egyes területekben van létszámihiány. De nem mindenütt, ezt magabiztosan mondhatom, mert megnéztem. Ezért döntöttem úgy másfél évvel ezelőtt, hogy a finanszírozásban

változtatunk: nem az illetékességi terület, hanem az ügyszám lesz a döntő. Nagyon nagyok ugyanis a különbségek. Bizonyos ügyekben, ahol általános az illetékesség és mindenki megcsinálthatja ott a neki szükséges okmányokat, az ügyfélforgalom nagyban befolyásolja a leterhelést. Ezért az ügyszám szerinti finanszírozást tartom igazságosnak, és a fejlesztéseknél is ezt — a valódi leterheltséget, az ügyszámokat — fogjuk figyelembe venni.

Már elmondtam a sajtónak, csak valahogy nem kaptam elég figyelmet, publicitást, hogy egy *hároméves fejlesztési projektet készítettem az okmányirodák számára*. A három év folyamán 9 milliárd forintos háttérrel és fedezettel fogjuk ezt végrehajtani, mert nagyon fontos, hogy legyen az országban egy a legkorszerűbb technikával felszerelt, jól képzett szakemberekkel működő szolgáltató hálórendszer, amely az általános államigazgatási szolgáltatások kategóriájában magas színvonalú szolgáltatást nyújt a magyar állampolgárok számára, éljenek bárhol az ország területén.

A közszolgálati reform nem csorbíthat szerzett jogokat

Kedves Kollégák!

Megígértem, hogy szólok néhány szót a készülő közszolgálati törvényről. Szeretném leszögezni: rendkívül fontosnak tartom, hogy felkészült, megbecsült köztisztviselők és közalkalmazottak dolgozzanak és végezzék a szakmailag magas színvonalú tevékenységüket. Azért, hogy a megbecsültség és a szakmai elvárások egymással összhangban kerüljenek a jogalkotó asztalára is, sok-sok kérdésben egyeztetünk korábban. Én nem változtattam meg az álláspontomat sem akkor, amikor ellenzékben voltunk, sem akkor, amikor kormányra kerültünk. Ennek azt hiszem ékes bizonyítéka az ügykezelők visszacszerzése köztisztviselői státuszba, amihez szintén köszönöm a szakmai támogatást. Annak idején ellenzéki politikusként elmondtam a visszacszerzés melletti álláspontomat, részletes érveimet. Kormányra kerülve sem változott a véleményem, ezért örülök, hogy sikerült módosítanunk a köztisztviselői törvényt, az Országgyűlésben — hozzáteszem: komoly szakszervezeti támogatással — keresztül tudtuk vinni a szükségesnek tartott változtatásokat mind a főtisztviselők, mind az ügykezelők vonatkozásában.

Meggyőződésem, hogy a közszolgálati reform programjáról hozott kormánydöntés helyes, jó döntés volt, s a szakszervezetekkel együttműködve, egymás érveit kölcsönösen megismerve, mérlegelve és megértve kell olyan álláspontot kialakítani, amelyet elfogadnak azok is, akiket érint, és amely szolgálja azt a célt is, amit a kormányprogramban megfogalmaztunk.

A közszolgálati szabályozási koncepció vitája során megfogalmazódtak bizonyos aggályok. Én magam is meg-

fogalmaztam némelyeket, amelyeknek az egyértelmű tisztázása nélkül nem lehet elvégezni ezt a kodifikációs munkát. Ezért adott megbízást a kormány a Kiss Péter miniszter úr által vezetett koordinációs tárcaközi bizottságnak a konkrét kérdésekkel való foglalkozásra. Ennek megfelelően megkülönböztetett figyelmet kell fordítani a közszféra foglalkoztatási jogviszonyaival szemben megfogalmazható, a szükséges differenciálást biztosító alkotmányos és európai uniós követelményekre. Ebből fakadóan én belügyminiszterként csak olyan előterjesztést tudok támogatni, amely megfelel ezeknek a követelményeknek és olyan személyzetpolitikai elveket, és irányokat tükröz, amelyek összhangban állnak a XXI századi modern állam követelményeit kielégítő személyzetpolitikai elvárásokkal, a korszerű európai megoldásokkal.

Belügyminiszterként én nem tartom jónak az olyan irányú nivellálást, amely egymással szembeállítja vagy szembeállíthatja a közszféra különböző állománycsoportjait, illetőleg nem preferálja a különböző iskolai végzettségek révén megszerzett magasabb tudást. Fontosnak tartom, hogy a reform a közalkalmazottaknak is kínáljon valódi életpályát, stabil, kiszámítható előmenetelt, a teljesítményükhöz igazodó és a megbecsülésüket tükröző díjazást. Úgy vélem, ezek a követelmények döntően egybeesnek a főtitkár úr által megfogalmazott és hozzám írásban eljuttatott véleménnyel. Az az álláspontom, hogy minden meglévő aggodalomra valódi választ kell adni, s ezt kell a következő időszak szakmai munkálatainak középpontjába állítani.

Meg vagyok arról győződve, hogy a közigazgatási reform sikere jelentős mértékben függ a köztisztviselői állomány helyzetének alakulásától és csak olyan közszolgálati reform támogatható, amely a jelenleginél egységesebb jogszabályi környezetet teremt meg. Méghozzá úgy, hogy egyúttal lehetőséget biztosít a külön törvényekben történő, megfelelő mértékű differenciálásra is. Azt gondolom, hogy az automatikus nivellálás helyett a teljesítményelv érvényesítését kell előtérbe helyezni, és minden körülmények között meg kell óvni a már megszerzett jogosítványokat. Ehhez ragaszkodom.

A közigazgatásért felelősséget érző kormány csak így gondolkodhat erről. Én személyes ügyemnek is tekintem azt, hogy a köztisztviselők és hasonlóan a hivatásos állományúak — belügyminiszterként ezt rendkívül fontosnak tartom — nyertesei legyenek a közszolgálati reformnak. Ezt az álláspontot képviseltem az előbb említ-

tett koordinációs bizottság ülésén is. Május 4-én volt ilyen bizottsági ülés, amelyen a kormány korábbi határozatát megerősítő döntés született, s az, hogy alternatívaként ki kell dolgozni a különböző állománycsoportok — a hivatásos állomány, a köztisztviselők, a közalkalmazottak, a katonák — jogállását szabályozó külön törvényeket harmonizáló úgynevezett kerettörvényi megoldási javaslatot is. Én ezt az álláspontot korábban is hangoztattam.

Úgy vélem, hogy rendkívül komoly és értékes az a munka, amit az államtitkárság eddig elvégzett ebben a témában, és nagyon messzire jutottak. Ez a munka ki fog egészülni azzal, hogy alternatívák megvizsgálására is sor kerül, s ezt követően lesz olyan helyzetben a kormányzati koordinációs bizottság is, hogy ezt megtárgyalva javaslatot tegyen a kormánynak, amely az alternatívák közül kiválasztja majd a leghatékonyabbnak ítéltet. Meggyőződésem szerint legjobb módon így halad tovább a munka.

Kedves Kollégák!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Meg vagyok arról győződve, hogy csak közösen tudunk az állampolgárok érdekeit szolgáló valódi eredményeket elérni. Azt ugyanis soha nem szabad szem elől téveszteni, hogy a hivatal az ügyfelekért van, az iskola a gyerekekért. Nekünk, akik közhivatalt látunk el, erre tettünk esküt, mindig a szemünk előtt kell lennie annak, amit Magyar Zoltán mondott: „A közigazgatás az emberekért van.” Én ezen értékek mentén végeztem a munkámat eddig is, és szándékaim szerint ezután is.

Nagyon jó az, ha vitatkozó, segítő partnerek vannak ebben a munkában. Köszönöm ezt önöknek, és a jövőre nézve jó munkát kívánok.

Felelős kiadó:
Fehér József
az MKKSZ főtitkára

Szerkesztő:
Szathmári Gábor
Nyomdai előkészítés és nyomás:
Dura Stúdió

MKKSZ HÍRLEVÉL

Kiadja a
Magyar Köztisztviselők és
Közalkalmazottak Szakszervezete
1088 Budapest, Puskin u. 4.
Telefon: 338-4002, fax: 338-4271

honlap:
www.mkksz.org.hu

Az MKKSZ programja a 2004-2008. közötti évekre

(Rövid összefoglalás)

A Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezete (MKKSZ) a következő négy évben harcosan, de kompromisszumra készen kívánja szolgálni tagsága egyéni boldogulását, családtartó képességének javítását, az emberközpontú közszolgálat megvalósítását.

Az MKKSZ határozott törekvése az érdekképviseleti munkával is előmozdítani, hogy **Magyarország EU-tagsága** a munkavállalók, nyugdíjasok, fiatalok, családosok életszínvonalának emelkedésével járjon. A szakszervezet arra számít, hogy az EU-tagság lehetőség a munkavállalói jogok erőteljesebb érvényesítésére.

Az érdekképviselet változatlanul elutasítja a közszolgálati feladatok figyelembe vételét mellőző létszámcsökkentéseket, kérdésesnek tartja az „olcsó állam” eszméjét és gyakorlatát, mert az államigazgatási költségek mérséklésének nem egyedüli járható útja a létszámcsökkentés.

A készülődő közigazgatási reform a szakszervezeti tagság jelentős részét érinti, komoly kihívás az érdekképviseleti munka szempontjából. Az MKKSZ határozott igénye, hogy a reform során meghatározandó feladatok és hatáskörökhöz, az állami szerepvállalás mértékét pontosan rögzítő garanciák társuljanak. A szakszervezet nem támogat olyan lépéseket, amelyek a közigazgatási reform ürügyén akarnak szakmaiságot nélkülöző, átgondolatlan létszámcsökkentéseket elérni, s elutasítja az olyan privatizációs törekvéseket is, amelyek a közszolgálati funkciók kiszervezésével képzelik el a reformok megvalósítását. Az érdekképviselet szükségesnek tartja, hogy általánosan 2 órával csökkenjen a heti munkaidő, s a közigazgatási reform a közfeladatok

ellátásához szükséges létszám megállapításánál már ezt is vegye figyelembe.

Az MKKSZ következetesen kíván fellépni **a bérek uniós felzárkóztatásáért**, a szociális rendszerváltozás megvalósításáért, és a közszolgálati dolgozók foglalkoztatási biztonságáért. Mivel az önkormányzati intézményrendszer működtetésében devalválódott az állami részvétel, a szakszervezet fontosnak tartja, hogy a normatív állami támogatásokat a feladatokhoz igazítsák, s az állami feladatok ellátásához szükséges bérek, járulékok összege az önkormányzatok rendelkezésére álljon.

A szakszervezet időügyi programja továbbra is fontosnak tartja a nyugdíjak reálértékének megtartását és növelését. A mindenkori nyugdíj-emelés a nettó kereset kiáramlásával arányosan az év elején valósuljon meg, s folytatódjon a 13. havi nyugdíj 100 százalékra kiegészítése. Az özvegyi ellátás mértéke emelkedjen 20-ról 50 százalékra, s a méltányossági nyugdíj emelésének fede-

zete költségvetési forrásból is biztosított legyen.

A nyugdíjas érdekek védelmében működjön hatékonyabban az Idősügyi Tanács, ahol legyen érdemi véleménycsere és partneri egyeztetés. A nyugdíjasokról egyetlen fórumon se döntsenek képviselőik nélkül. Az MKKSZ szorgalmazza, hogy a kormány az Idősügyi Kartára alapozva készítse el a „Nemzeti Intézkedési Tervet” és az Országgyűlés alkossa meg az időügyi törvényt.

Az MKKSZ foglalkoztatási programja azt az álláspontot képviseli, hogy kellő hatástanulmány nélkül senki ne hivatkozzon túlfoglalkoztatásra a közszférában, mert az elmúlt évek létszámcsökkentései már megnyirbálták ezt a foglalkozási kört, s mert jelentős állami feladatok kerültek a területi és az önkormányzati intézményrendszerhez, sokszor pénzügyi fedezet nélkül. A szakszervezet igénye olyan munkavállalási feltételek teremtése jövedelemben, juttatásokban, előmeneteli lehetőségekben, ami biztosítja a közszolgálat erkölcsi és anyagi egzisztenciáját.

Az MKKSZ megválasztott tisztségviselői

Elnök: Árva János

Főtitkár: Fehér József

Alelnökök: Boros Péterné
Gozman Józsefné
Lautner Péter
Dr. Németiné Bozsoki Zsuzsa
Tóthné Merth Bernadette

Enökségi tagok:

Dr. Bozsó Péter
Csonka Béla
Dr. Kádár Ilona
Ludman Lajos
Öreglaki István
Szabóné Kovács Ilona
Dr. Tóth Gellért
Dr. Marosi János

Pénzügyi Ellenőrző Bizottság

Elnök: Tornyi Lajosné

Tagok: Buszlauer Ferencné
Csajági Andrásné
Farkas Sándorné dr.
Herczeg Józsefné
Kapornai Zoltánné
Sándor György